

— Mağlubiyetlere Yeter! — İşçilerin zafer için bir programa ihtiyacı var!

Bu makale, Yunanistan Troçkist Grubu tarafından O Bolsevikos'un 7. sayısında (Aralık 2022) yayınlanmıştır.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

Emperyalistler Yunan egemen sınıfıyla birlikte ülkeyi yağmaladılar. Gittikçe büyüyen emperyalist köleleşirmenin bedeli işçilerin kanıyla ödeniyor: limanların ve tersanelerin özelleştirilmesi, fabrikaların kapatılması; sendikalara, sağlık hizmetlerine, eğitime ve sendikal haklara yönelik saldırılar. Enflasyon, temel malların ve elektriğin masrafını yükseltiyor. Bir kriz diğeri kovalıyor: on yıldan uzun süredir devam eden kriz; Almanya'nın 2015'te Avrupa Birliği kemer sıkma programı hakkında yapılan referandumun sonucunu ters çevirmesi; Syriza'nın AB'ye ve bankalara satışı, hükümetin pandemi ve Ukrayna savaşı boyunca uyguladığı felaket politikalar; günümüzdeki kriz. Kitleler yoksullaştırıldı ve küçük burjuvazinin alt katmanları yerle bir edildi. Her konuda acil ihtiyaçları, kapitalist sistemin temel direği olan üretim araçlarının özel mülkiyeti ile çatışıyor.

Emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamak ve bunu ülkeyi emperyalist boyunduruktan kurtarma ve bir işçi hükümeti kurma mücadelesiyle birleştirmek için **şimdi** acilen mücadeleye ihtiyaç vardır. İşçiler gücü ellerine almalı, tüm faydasız parazitlerden kurtul-

Yunanistan

Atina, 9 Kasım 2022: Bir-günlük genel grevdeki inşaat işçileri. İşçilerin çıkarları liderlerinin reformist programı tarafından ihanet ediliyor.

Alkis Konstantinidis/Reuters

malı ve **ülkeyi yukarıdan aşağıya yönetmelidir**. İşçi sınıfının yönetimde olması ve kar güdüsünün ortadan kalkmasıyla birlikte, fahiş fiyatlar, işsizlik ve pahalı barınma gibi belalar hızla ortadan kaldırılabilir.

Peki ama neden sosyalizmin tüm solun günlük sözcük dağarcığının bir parçası olduğu, kitlesel bir Komünist Parti'nin (KKE) ve Avrupa'da eşi benzeri olmayan bir mücadele veren bir proletaryanın bulunduğu ülkede iktidar ele geçirilmediği gibi yaşam koşulları daha da kötüleşti? Bu bizi sorunun özüne götürüyor. Emek-

çilerin ihtiyaçları ile KKE liderliğinin, işçi sendikalarının ve solun sağladığı siyasal çözüm önerileri arasında dağlar kadar fark var.

Ne yapmalı?

Düşük maliyetli ısınmaya, herkes için ücretsiz ve kaliteli sağlık hizmetlerine ve eğitime, işlere, uygun emekli maaşlarına ve ücretlere ihtiyacımız var. Daha yeni 9 Kasım'da "genel" bir grev yaşadık. Bu grev bize iki şey gösterdi: işçiler savaşmak istiyor ve grev zafer ile sonuçlanmadı. Neden? İşçiler bir cevabı hak ediyor. İşçi sendikaları GSEE, ADEDY ve PAME, *devamı 2. sayfada*

Ulusal Kurtuluş İçin! Bir İşçi Hükümeti İçin!

Bir KKE/PAME İşçi Hükümeti İçin!

Şu an mücadele edin

- Borçların iptali için!
- Kemer sıkma paketlerini defetmek için!
- AB/NATO'dan çıkmak için!

Yunanistan Troçkist Grubu tarafından çıkarılan broşürün çevirisini burada yayınlıyoruz. Yoldaşlarımız, demir yolu işçileri sendikasının öncülük ettiği ve on binlerce insanın katıldığı 12 Mart mitinginde bu broşürün binden fazla kopyasını halka dağıttı. Miting, Yunanistan Komünist Partisi (KKE), PAME işçi sendikası, sendikalar ve öğrenci grupları tarafından çağırıldı.

57 kişinin hayatını kaybettiği ve birçok kişinin yaralandığı Tempe tren kazası, AB ve ABD'li emperyalistlerin on yıllardır dikte ettiği korkunç kemer sıkma ve özelleştirmelerin bir sonucudur. 2015 yenilgisinden sonra [Syriza hükümetinin, AB kemer sıkma politikalarını reddeden referandum kararını geri çevirmesi], işçi sınıfı kendisini defansif mücadeleler veren, usanmış ve yenilgi üstüne yenilgi alan bir konumda buldu.

Tempe'de işlenen suç kitlelerde muazzam bir hiddet yarattı. Emekçiler, 8 Mart'taki kitlesel grevde "YETER!" dediler ve kemer sıkmanın sonuçlarıyla mücadele etme istekliliklerini gözler önüne serdiler. İşçi sınıfı 2015'ten bu yana ilk defa kontratağa kalktı ve burjuvaziyi ve Yeni Demokrasi (ND) hükümetini savunma pozisyonu almaya zorladı. 2012 ve 2015'in tersine, bugün Syriza konusunda çok daha az bir yanılısma var. Artık, ND, PASOK ve Syriza'nın kitlelerin çektiği acılardan eşit şekilde sorumlu olduğu açık. Hepsisi cehennem dibine gitsin!

Kitlelerin öfkesi taşma noktasındayken ve seçimler yaklaşıırken akıllara gelen soru şu: ülkeyi kim yönetecek? İşçilerin ihtiyaçları belli: Borçları iptal et! Kemer sıkma paketlerini devir! AB ve NATO'dan çık! Bu talepleri elde edebilmek için

1. sayfanın devamı

emekçi kitlelerin yaşamlarına fayda sağlayacak önemli talepler için işçileri greve çağırırdı. Bu temel taleplerden bazıları ile proletaryanın önüne konulan görevler nelerdi? Yaşanan gerçekten bir genel grev miydi?

KKE'nin birkaç talebi şunlardır: "işçi-halk evleri, öğrenciler ve küçük işletmeler için kira sübvansiyonu, kapsama kriterlerinin genişletilmesi ve sübvansiyonun arttırılması", "hiçbir emekçinin veya halk evinin elektriksiz, susuz ve telefonsuz olmaması", "toplu sözleşmeler ve maaşların enflasyonun artışına bağlı bir şekilde arttırılması" ve "hakların gözetildiği istikrarlı işler; maaşsız fazla mesaiye hayır" (*Panergatiki* No. 15, Eylül 2022). Katılıyoruz. Ancak KKE/PAME liderleri genel grevi bu talepleri kazanmak için nasıl hazırladılar? İşçilerin temel ihtiyaçları rutin sendikal yöntemlerle, bir geçit töreninden ileri gidemeyen 24 saatlik sembolik bir grevle ve ardından işe dönüşle kazanılamaz. Yunanistan, sayısız grevin ne kadar az sonuç getirdiğine dair bir örnek teşkil etmekte.

Asıl ihtiyaç duyulan şey, tüm işçi sınıfının patronlara karşı hücum ettiği **gerçek** bir genel grev, yani düşmanı geri çekilmeye zorlayan örgütlenmiş bir siyasal grev. Bu, krizin vurduğu **şu anda** çalışan insanlar için en fazla tavizi koparmayı garanti edecektir. İşçi sınıfı fabrikaları, ulaşımı, limanları vs. kapattığında, sadece üretimi değil hükümeti de felç eder ve iş yerinde ve ülkede kimin yetkili olduğu sorusunu ortaya koyar: işçiler

mi patronlar mı? Genel bir grev ülkedeki tüm sektörleri içine çeker ve proletaryanın çoğunluğuyla birlikte küçük burjuvazinin ezilen katmanlarını da harekete geçirerek burjuvaziye ve onun devletine aktif bir şekilde karşı koyar.

Ancak ihtiyaç büyük ve koşullar olgunlaşmış olmasına rağmen genel bir taarruz düzenlenmiyor. Neden? Çünkü bu bir devrimci program ve liderlik sorunudur. Devrimci bir program reformlar için mücadelenin bile ön koşuludur. Fakat KKE'nin programı, bir işçi devriminin gerçekleştirilmesinin önünde olduğu kadar bu mücadelenin önünde de bir engeldir. Devlet, emperyalist kölelikten kurtuluş, Yunan ve Türk işçilerinin ortak mücadelesi gibi temel sorunlarda reformisttir. İşçilerin mevcut liderliğini, kitlelerin yaşam koşullarının derhal iyileştirilmesine yönelik programları işçi sınıfını iktidara getirmek için daha geniş bir stratejinin ayrılmaz parçası olan liderlerle değiştirmek acilen gereklidir.

Yunanistan'ın ulusal kurtuluşu için

Emperyalistlerin tecavüz ettiği bir ülkede kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirmeye yönelik hiçbir mücadele, bu mücadeleyi emperyalist boyunduruğa karşı mücadeleye bağlayacak bir program olmaksızın mümkün değildir. KKE'nin programı bu perspektifin önünde bir engeldir, çünkü onlara göre Yunanistan'ın emperyalist olmadığını ama emperyalizm tarafından zapt edildiğini söylemek oportünizmdir. Onlara göre, devrimci bir programın merkezinde olması gereken ulusal kurtuluş da bir

emekçi kitlelerin genel bir saldırısı gerekli. Buradaki temel soru, bu mücadeleyi kimin zafere taşıyacağı. Solda kimsenin buna net bir cevabı yok. Biz KKE/PAME işçi hükümeti çağrısı yapıyoruz!

Troçkistler olarak KKE'nin Stalinistleri hakkında herhangi bir yanlışlamamız yok ancak onların proletaryanın cephesine öncülük ettiğinin farkındayız. Eğer KKE iddia ettiği gibi gerçekten devrimciyse bu taleplerinin gerçekleşmesi için edilecek mücadelede işçi sınıfına öncülük edip gücü ele geçirir. Durum bunun için olgun. Eğer KKE ve PAME işçi sınıfının saldırısına öncülük ederlerse zafere ulaşabilirler. Ancak, inandığımız gibi, bunu yapmayacakları, işçi sınıfına yeni ve devrimci bir önderliğe ihtiyaç duyduğunu gösterecek.

KKE'nin tüm tarihi bu kavgaya zafer elde etmek için önderlik etmeyeceklerini bizlere gösteriyor. KKE, 1940'larda ulusal kurtuluş hareketini işçi-sınıfı iktidarının kıyılarına getirdi ama yalnızca geri vermek için. Bunu, Aralık olaylarında [1944] Atina'yı kontrolü altına aldıktan hemen sonra şehri Britanyalı ve Yunan kapitalistlere teslim etmesi açıkça gösteriyor. KKE 2015 yılında geçersiz oy kullanarak AB kemer sıkma paketlerine karşı oy kullanmayı reddetti. Syriza'nın ihanetinden sonra emperyalistlerle mücadeleye önderlik etme görevi somut bir şekilde ortadayken, KKE parmaklarını bile oynatmadı.

1940lı yıllarda, faşizme karşı mücadele adı altında burjuvazi ve "ilerici" emperyalistlerle birlikte iş birliği yaptılar. Bugünse "sınıf bağımsızlığı" uğruna emperyalist boyunduruğa mücadeleye önderlik etmeyi reddediyorlar. Bu iki tutum, Stalinizmin iki yüzünden başka bir şey değil ve hem emperyalistlere hem de yerli burjuvaziye teslimiyete yol açıyor. Bunun aksine, sosyalist devrim mücadelesinde, gerçek bir devrimci parti ulusal kurtuluş mücadelesini sınıf bağımsızlığına bağlar.

Solun kalanı, KKE ile aynı reformist programa sahip. Taş çatlasa, KKE'ye sol eleştiriler yaparak daha radikal pozisyonlar alması yönünde baskı kurmak. KKE yerine bir alternatif devrimci çözüm sunmadıkları için bir işçi mücadelesinin gelişmesinin önünde engel konumundalar ve bu yüzden proletaryanın önderliğini reformistlerin ellerine bırakıyorlar. Antarsya'nın bugünkü krize yönelik en fazla sundukları, kendi kelimeleriyle, "başta gelen herhangi hükümete karşı" bir "güçlü işçi muhalefeti." Bu, proletaryanın beklentilerini karşılayacak bir yol

gösteremeyecekleri ve onları iktidara getirmek için önderlik edemeyecekleri gerçeğinin kanıtıdır.

Yunan proletaryasının gerçekleştireceği başarılı bir saldırı, tüm Avrupa'yı saran bir isyana yükselebilir. Sonucu belirleyecek olan, proletaryanın öncülüğünün tüm ezilenleri bayrağı altında toplayabilecek devrimci bir parti oluşturup oluşturumamasıdır.

Aşağıdaki talepler için mücadele edecek, şimdi sınırsız genel grevler

- **Sağlık ve güvenliğin sendikal kontrolü! Devlet ve patronlardan tam sınıf bağımsızlığı!**
- **Bankaların ve limanlar, tersaneler, demir yolu, ulaşım, sevkiyat ve elektrik tedarikçisi DEI gibi ekonominin stratejik sektörlerinin bedelsiz kamulaştırılması!**
- **Kilise mülkleri ve lüks burjuva konutlarının kamulaştırılması yoluyla herkese için uygun barınma! Bankaların çaldığı evleri geri al!**
- **Yeniden dövülmüş bir Dördüncü Enternasyonal için!**
- **Gönüllülük temelinde birleşmiş Sovyet Avrupa Birleşik Devletleri için!**

**Limanlar, fabrikalar, iş yerleri,
üniversiteler, okullar ve her yerde
Eylem Komiteleri İçin.**

**Mücadeleyi örgütlemek ve
ne yapılması gerektiği stratejilerini
tartışmak için.**

Mağlubiyetlere Yeter!

Bir İşçi Hükümeti İçin!

tür oportünizm çünkü yerel burjuvaziye temize çıkarıyor. KKE şöyle belirtiyor:

"Siyasi düzeyde, emperyalizmin bu oportünist anlayışı işçi hareketini tehlikeli bir sınıf uzlaşması yolunda, burjuvaziye siyasi bir kuyruk olarak eklemiyor. Tekelci kapitalizmin daha güçsüz ülkelerinde, yabancı tekelci grupların kurbanları gibi görünme eğilimi olan burjuvazileri temize çıkarıyor. Sınıfsal ayırım çizgisini ülke içinden dışarıya kaydırıyor ('yöneticilere', IMF'ye, Almanlara vs.)"

— "Lenin'in emperyalizm teorisi ve çarpıtmaları",
Kommunistiki Épitheorisi No. 2 (2017)

KKE emperyalist boyunduruğa karşı direnişi ulusal burjuvaziye devirme mücadelesiyle karşı karşıya getirerek yanlış bir ikilem yaratıyor. Emperyalist boyunduruğu kırmak için verilen devrimci mücadele, sınıflar arası siyasi farklılaşmayı zayıflatmaz, aksine güçlendirir. Yerel burjuvazinin arkasında, işçilere karşı kendisine her zaman para ve silahla yardım edecek olan, emperyalizmin sağlam bir artçısı vardır. Ezilen ve sömürülen kitlelerin ayakta kalabilmek için yaptığı her şey, kaçınılmaz olarak ulusal burjuvaziye emperyalistlerle açık bir bloğa iter. Emperyalizme karşı bir mücadele, **mutlaka** ulusal burjuvaziye karşı mücadeleyi gerektirir.

KKE, emperyalist boyunduruğa karşı mücadelenin Yunan burjuvazisiyle uzlaşmaya yol açtığına inanmaktadır. Emperyalizme karşı devrimci bir programın yokluğunda bu gerçekten de bir tehlikedir. Stalinistler 1940'larda faşizmle mücadele adına bir birleşik cephe kurduklarında, Yunan burjuvazisi ve

"ilerici" emperyalistlerle (Britanyalı ve Amerikan) iş birliği yaptıklarında olan buydu (Bakınız "1940lar Yunanistan'ı: İhanet Edilen Devrim", *Spartacist* [İngilizce versiyon] No 64, Yaz 2014). Sınıf uzlaşması programı gerçekten de reddedilmeli, fakat bunu yapmanın yolu emperyalist köleleştirmeye karşı mücadeleyi reddederek değildir.

KKE'ye göre emperyalistlerle mücadele, "Sınıfsal ayırım çizgisini ülke içinden dışarıya kaydırır ('yöneticilere', IMF'ye, Almanlara vs.)". Diğer bir deyişle... eğer işçiler her şeyden önce mücadelelerini ağırlıklı olarak IMF'ye ve Alman burjuvazisine karşı gerçekleştiriyorsa, bu oportünizm oluyor. Bu mantıkla ve "**Yunanistan'da kapitalizm emperyalist gelişme aşamasında, uluslararası emperyalist sistemde ara bir konumda olduğu**" söylemiyle, tüm ülkenin emperyalistler tarafından **ulusal olarak** ezildiğini inkar ediyorlar. Zapt edilmiş bir ülke olan Yunanistan'da yabancı finans kapitalin oynadığı baskın rolü yok ediyorlar. Argümanları hem **ulusal** hem de **sınıfsal** kurtuluş mücadelelerini reddediyor. Şimdi temel ihtiyaçlar için verilen mücadelenin emperyalizme karşı mücadeleye nasıl bağlanıtılı olduğunu görelim. KKE "işçi-halk hanelerinin ve profesyonellerin borçlarının iptali", "işçi-halk haneleri üzerindeki emlak vergisinin feshedilmesi" ve "bankalara ve vergi dairelerine ödenecek borçların feshedilmesi" çağrısında bulunuyor (*Panergatik* No 15, Eylül 2022).

Katılıyoruz. Fakat bunları kim nasıl gerçekleştirecek? Bir işçi hükümeti mi, yoksa burjuva hükümeti mi? KKE bu soruyu

cevaplamadığı için biz cevaplayalım. Bankalar proletarya tarafından kamulaştırılmadan borçlar iptal edilebilir mi? Hayır. Borçları iptal etmek için, kitlelere muazzam bir ulusal borç yükleyen emperyalistlerin, bankaların ve yerel egemen sınıfın çıkarlarını ihlal etmeliyiz. Borçları **iptal etmek** ve bankaları **kamulaştırmak** için mücadele devrimcilerin görevidir. **Ticari ve bankacılık gizliliğini ortadan kaldırın-defterleri açın!** İşçilerin elindeki bankalar, emperyalistlerin Yunan halkının kanını emmek için kullandığı borçları ödemekle ilgilenmeyeceklerdir. Bu, iktidarı ele geçirmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Evet. Sadece **tüm** ezenlere karşı mücadele veren bir devrimci işçi hükümeti bu programı uygulayabilir. Ancak bunu sadece ulusal ve sınıfsal kurtuluşu programının merkezine koyan devrimci bir parti gerçekleştirebilir.

KKE aynı zamanda şu çağrıda bulunuyor:

“İşçilerin-halkın ihtiyaçlarını karşılamak için üretimin, teknolojinin ve bilimin tüm modern olanaklarını kullanmak. Bunun ön şartı, enerji, gıda ve temel malların büyük iş gruplarının kontrolü altında meta olarak üretilmesi yerine sosyal mülk haline getirilmesi; bilimsel, merkezi planlamanın emekçilerin ve halkın iktidarın dümeninde olacak şekilde geliştirilmesidir.”

— “Gecikmeye Hayır! Halkın protagonist olabilmesi için KKE ile birlikte her yerde mücadeleciler ortak eylem”, kke.gr (7 Ekim 2022)

İtirazımız yok. Ancak bugün bulunduğumuz noktadan, emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamak için tüm modern olanakları kullanarak, bunların “sosyal mülk” haline geldiği noktaya nasıl ilerleyeceğiz, insanlar “iktidarın dümeninde” nasıl olacaklar? Bu sorular gizemlerini koruyor. Önümüzde bir nehrin iki kıyısı var ancak onları birleştirecek bir köprü yok. KKE sosyal demokrasi yolunda yürüyor, programını grevde olduğu gibi kapitalizm çerçevesinde reformlarla sınırlı bir asgari program ve sisli, belirsiz bir geleceğe bırakılmış “bilimsel, merkezi planlama... emekçilerin, halkın iktidarın dümeninde olduğu” bir azami program olarak ikiye ayırıyor.

Ama neden köprü yok? KKE, şu an ihtiyaç duyulan mücadeleyle devrimci mücadele arasında bir köprü kurmaktan yoksun çünkü programı ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı. 2015’te görüldüğü üzere, KKE’nin programı emperyalistlere olduğu kadar ulusal burjuvaziye de teslimiyete yol açıyor. İşçilerin, KKE’nin hatalarının sadece teorik olmadığını ve gerçek hayatta korkunç sonuçlar doğurduğunu anlamaları için 2015’ten dersler çıkarmak önemlidir. Sınıf bilinçli işçilerin KKE programının reforme edilemeyeceğini ve işçi sınıfının yeni bir liderliğe ihtiyaç duyduğunu anlamaları gerek.

2015’in dersleri

2015 yılında, proletaryanın canını dişine takarak mücadele ettiği acımasız kemer sıkma yıllarının ardından, ülke bir dönüm noktasına vardı. Zamanın iktidar partisi Syriza, kitlelerin öfke ve mücadelesini daha güvenli kanallara saptırmak için emperyalist sömürüye karşı mücadelenin savunucusu olabileceğiyle işçileri kandırmaya çalıştı. Gerçekten de Syriza’nın AB ile daha iyi bir anlaşma yapacağına ve emperyalistlere karşı mücadele edeceğine dair pek çok yanılsama vardı.

2015 yılında Syriza AB’nin emrettiği kemer sıkma politikalarıyla ilgili, “evet” ile sonuçlanmasını umduğu bir referandum düzenledi. Bu hem Syriza hem de AB için en iyi sonuç olacaktı ve onlara, proletaryayı mahvedecek bir **yetki** verecekti. Devrimciler için emperyalizme karşıtlığımız basitçe bir taktik sorunu değil bir **ilke** sorunudur. Bizim görevimiz, Syriza’nın emperyalistlere karşı bir mücadeleye önderlik etmekten aciz olduğunu ifşa etmek ve kitlelere yalnızca proleter bir liderliğin kurtuluşlarını getirebileceğini göstermekti. Referanduma ilişkin **tek** devrimci tutum, hükümete destek **olmadan** “hayır” idi. KKE liderliği emperyalistlere karşı bir pozisyon almayı haince reddetti ve işçileri geçersiz oy kullanmaya çağırarak “evet” oyuna yardım etti. “Hayır” emperyalist parazitlere güçlü ve net bir cehennem gidin mesajı yolladı ve bunu, emperyalizmle mücadeleyi zayıflatan KKE’ye **rağmen** ve KKE’ye **karşı** başardı.

Referandum sonucu, kitlelerin mücadele etmeye kararlı olduğunu gözler önüne serdi. Bu sonuç ve kitlesel eylemler karşısında Syriza başbakanı Aleksis Çipras bembeyaz kesildi. Emperyalist patronları ona: “Sen kazandın ama Yunanistan kaybetti” dedi. Kitleler referandumdan önce kandırılmıştı. Fakat “hayır” sonucu sonrası, Almanya’nın oyu geri çevirmesi ve Syriza’nın satışı hükümeti zayıflattı ve ifşa etti. Durum, emperyalistlerle ve yerel burjuvaziye **açık** bir çatışmayı çağırıyordu.

Devrimcilerin görevi, kitlelerin öfkesini devrimci bir duruma dönüştürecek bir devrimci kutup oluşturmaktır. İşçi sınıfının mücadele etmek için örgütlenmesi gerekliydi. Tam da bu perspektifle “YETER!” dedik ve bir kampanya düzenledik. Ajitasyonu sendikalara ve sol örgütlere yönelttik ve emperyalist boyunduruğa karşı mücadeleyi, **tüm** ezenlerin devrilmesi ve bir işçi hükümetinin kurulması mücadelesine bağlayan işçi eylem komiteleri kurmak için mücadele ettik. KKE ve sol kelimenin tam anlamıyla tatile çıkarken biz görevimizi yaptık. Çağrılarımıza katılmayı ve kitleleri mücadeleye sokmayı haince redderek işçilere büyük bir yenilgi yaşattı. Bu konuda en büyük sorumluluk, İşçi hareketindeki baskın rolüyle KKE liderliğine düşüyor. Açıkça görülüyor ki, sorun somut olarak karşılarına çıktığında işçilere avro ve AB’ye karşı mücadelede önderlik etmek istemedi ve böylece aynı zamanda yerel kapitalistleri de kurtardı.

KKE, pozisyonunu haklı çıkarmak için, Troyka (IMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası) tarafından hazırlanan kemer sıkma paketine ret oyu vermenin Syriza’nın kendi kemer sıkma pake-tine ve dolayısıyla hükümetine dolaylı bir destek anlamına geldiğini iddia ediyor. Bu pozisyon, görünüşte hem burjuvaziye hem de emperyalistlere karşı olduğu için ortodoks bir tutum gibi görünüyor. Fakat Stalinistler aşırı solculuğa düşüyorlar. Bu, KKE’nin Yunanistan’ın emperyalist bir ülke olduğu yönündeki tutumundan kaynaklanmakta ve ulusal kurtuluş mücadelesine ihanete yol açmaktadır. KKE’nin emperyalist boyunduruğa karşı mücadelenin ulusal burjuvaziye karşı mücadeleye karşı olduğu yönündeki tutumu, 2015’te görüldüğü gibi, kaçınılmaz olarak hem emperyalistlere hem de burjuvaziye teslimiyete yol açmaktadır. **Hain KKE liderliğinden ayrılın! Sosyalist devrimin dünya partisi Dördüncü Enternasyonal’in yeniden dövülmesi için!**

Türk ve Yunan işçilerinin ortak sınıf mücadelesi için!

İşçi sınıfının, her ciddi mücadeleye giriştiğinde kapitalistlerin bu girişimi Türkiye karşıtı şovenizmi körükleyerek rayından çıkarmaya çalışacağını kavraması çok önemli. İşçilerin kendi çıkarları için mücadele edebilmesi için, Yunan ve Türk emekçilerini birleştirecek bir program kullanarak bu şovenizmle savaşmak şarttır.

Ukrayna’daki savaş, doğal gazdan adalar üzerindeki rakip hak iddialarına kadar pastadan kimin daha büyük bir dilim alacağı konusunda mücadele eden Yunan ve Türk burjuvazileri arasındaki gerilimi ağırlaştırdı. Her iki taraftan gelen sürekli tehditler gündelik haberler. Her iki burjuvazinin de hedefleri gerici. Ulusal birliği kullanarak, kendi çıkarlarını ilerletmek için işçileri birbirlerine karşı kışkırtıyorlar. Bu iki kapitalist sınıftan birini desteklemek, her iki ülkenin işçi sınıfı için de suç teşkil eder.

Emperyalistler bölgedeki hakimiyetlerini sağlama almak için iki ülkeyi birbirine düşürüyorlar. Hem Yunanistan hem de Türkiye, işçilerin karşı olarak mücadele etmekte **ortak çıkarı** olan emperyalistler tarafından vahşice ezilmektedir. İşçilerin ucuz benzin, elektrik vb. gibi ihtiyaçlarını karşılamalarının tek yolu hem emperyalistlere hem de yerli burjuvaziye karşı sınıf birliği yoluyla doğal kaynakları ezenlerin pençesinden kurtarmaktır. Türk ve Yunan işçilerin devrimci birliği bölgedeki emperyalist egemenliğe büyük bir darbe olur ve emperyalist

Fotoğraf Kredisi Yok

AFP/ Odd Andersen

Amerikan ve Alman emperyalizmi uzun zamandır Türkiye ve Yunanistan'ı vahşice ezdi. Solda: İstanbul'da on binlerce solcu emperyalist boyunduruğa, ABD 6. Filosuna karşı eylemde, Şubat 1969. Sağda: Alman Bakan Schäuble ve Yunan Ekonomi bakanı, 2015. Almanya Yunanistan'a finansal dikta dayatıyor. Atina ve Ankara'dan Berlin'e kadar işçiler borçların iptali ve ulusal kurtuluş için Alman ve Amerikan emperyalizmine karşı savaşmalı.

merkezlerdeki devrim mücadelesini ilerletir. Bu sadece proletarya iktidarı için bir programla gerçekleştirilebilir

Bu perspektifin önündeki en büyük engel, proletaryayı Türk karşıtı şovenizmle dolduran ve onu ulusal burjuvaziye zincirleyip gerçek düşmanın kim olduğu konusunda kandıran KKE. KKE ulusal birliğin bir tuzak olduğunu ve işçilerle burjuvazinin çıkarlarının karşıt olduğunu yazıyor. Kesinlikle! Ama KKE'nin gerçek pozisyonuna bakalım. Uzun yıllar boyunca, art arda Yunan hükümetlerinin Türkiye'yle "ortak egemenlik" (ortak kontrol) çerçevesini kabul ettiklerinden yakındılar:

"Yunanistan, Türkiye'yle yapılan iştikafi görüşmeler çerçevesinde, Türkiye'yi rahatsız eden bazı bölgelerde karasularını tek taraflı olarak genişletmemeyi kabul etmiştir ve Deniz Hukuk'una göre hakkı olan 12 deniz mili yerine 6 deniz mili olarak muhafaza etmeyi kabul etmiştir."

— "Ege'de Yunan hükümeti — Ortak egemenlik çerçevesini kabul etti", *Rizospastis* (10 Ağustos 2011)

Yunan kapitalistlerin Türkiye'nin zararına karasularını genişletmesi ve enerji kaynaklarını sömürmesi işçi sınıfının çıkarlarına **karşıdır**. KKE, Ege ve Güneydoğu Akdeniz'deki doğal kaynakların sömürülmesi konusunda Yunan burjuvazisinin Türkiye'ye karşı hedeflerini açıkça desteklemektedir. Yunan kapitalistlerinin çıkarlarını daha da ilerletme çabalarında, çeşitli hükümetleri Yunanistan'ın toprak ve egemenlik haklarını Türkiye'ye karşı **yeterince** savunmadıkları için eleştirmektedir. KKE'nin ulusal birliğe karşı tüm sol söylemlerinin yalan olduğu ortaya çıkıyor ve egemen sınıfa verdiği desteği örtbas etmek için kullanılıyor. Hidrokarbonları her iki ülkeye de karşı sömürecek olanlar, sadece emperyalistlerdir. Ayrıca KKE'nin, bir emperyalist hukuku olan uluslararası deniz hukukunu savunması bir suç teşkil ediyor. Bunun anlamı bölgedeki emperyalist statükoyu savunmaktır.

KKE Yeni Demokrasi'ye [ND, mevcut iktidar partisi] karşı söylüyor:

"Elbette hükümet, sunduğu haritaların 'haykırıklarını' susturuyor. Bir başka deyişle, **Türk burjuvazisinin Yunan burjuvazisiyle pazarlığı çerçevesinde bir bir 'inşa edilen', 'müttefikler ve ortaklar' tarafından sağlamaştırılan ve mihrabında Yunan ve Kıbrıs egemenlik haklarını ihlal edildiği Doğu Akdeniz'de Avro-Atlantik uyumu için durmadan tarafların 'müzakere' masasına gitmeye zorlandığı kabul edilemez iddialar.**"

— "Erdogan, Amerikalılar ve Fransızların mevcut olduğu ortamda Yunanistan'ı 'Aklini başına toplamaya ve adaları silahsızlandırmaya' teşvik ediyor", *Rizospastis* (10 Haziran 2022)

KKE, "Türk burjuvazinin kabul edilemez iddialarından" bahsediyor. Peki ya Yunan burjuvazisinin iddiaları? Onlar kabul edilemez değil mi? Biz Troçkistlerin buna net bir cevabı var: onlar gericiler. Ayrıca, KKE'nin NATO/AB'ye muhalefeti,

temel olarak emperyalistlerin Türk burjuvazisinin hedeflerini desteklemesine dayanıyor, bir başka deyişle Yunanistan'ın tarafında değil! Emperyalistlerin Yunanistan'ın ulusal egemenliğini tehdit ettiği doğru olsa da KKE'nin NATO/AB karşıtlığının temelinde emperyalistlerin ülkeye tecavüz etmeleri değil Yunan burjuvazisinin Türkiye karşısındaki pozisyonunu zayıflatmaları yatıyor. Ve elbette Stalinistler, Türkiye'nin ulusal egemenliğinin **de** emperyalizm altında feda edildiğini kabul etmeyi reddediyorlar.

KKE, kitlelerin güçlü anti-emperyalist duygularını, barış ve daha iyi bir yaşam için duydukları özlemi ve emperyalistler tarafından on yıllardır dayatılan aşağılanmaya duydukları nefreti ve öfkeyi sömürüp Türkiye'ye yönelmek için kullanmaktadır. KKE'nin, emperyalistlerin egemenliğe yönelik bir tehdit oluşturduğu, NATO üslerini kapatılması ve Yunanistan'ın NATO'dan çıkması gibi seslenişleri, Yunan burjuvazisine, emperyalist NATO/AB ittifakları dışında, Yunan kapitalizminin Türkiye'ye karşı daha iyi bir savunması olarak KKE programını benimsemesi yönünde yaptığı korkak çağrıyla gizlemek için bir işçi sınıfı kılıfı olarak kullanılmaktadır. KKE, Yunan kapitalistlerin çıkarlarına daha etkili bir şekilde hizmet edecek alternatif bir politika öne sürüyor.

KKE her iki ülkedeki proletaryayı bölerek emperyalizme karşı yürütülen mücadeleyi sekteye uğratıyor. Her iki ülkenin işçileri sınıf birliğini aşılacak bir liderliğe ihtiyaç duymaktadır: Yunanlı işçiler Türkiye'deki sınıf kardeşlerinin ezilmesine karşı mücadele etmezlerse özgürleşemeyeceklerdir ve bunun tersi de geçerlidir. **Kahrolsun AB ve NATO! Yunanistan/Türkiye NATO'dan çık! Yunanistan, Türkiye ve Balkanlardaki tüm emperyalist üsler kapatılsın! AB/avrodan çık! Gönüllük temelinde birleşmiş Sovyet Avrupa Birleşik Devletleri için!**

Devlet ve devrim: Leninizm Stalinizme karşı

İşçiler esaslı reformlar kazanabilmeleri için **kapitalist devletle yüzleşmek** zorundalar. Egemen sınıf, her şeyi kaybetme tehlikesi korkusu olmadan emekçilere hiçbir şey vermeyecektir. Bir genel grevde burjuvazi ve onun devleti, grev kırıcıları, polisi, faşistleri ve hatta orduyu organize ederek karşılık verecektir. İşçiler kendini savunabilelidir. KKE bunun önünde bir engeldir, çünkü programı devletle iş birliğine dayanmaktadır; Patra şehrinde burjuva devletini yönetmekte ve polisi desteklemektedir. "Polis, mücadelelerindeki en değerli destekçi olan KKE'yi desteklemeli" başlıklı *Rizospastis* makalesinde (16-17 Mart 2019) bir polislin şu sözleriyle övünüyorlar:

"KKE, biz aktif ve emekli polis memurlarının, derneklerimiz ve işçi-halk hareketiyle kardeşliğimiz aracılığıyla haklı taleplerimiz

doğrultusunda kendi direnişimizi örgütlememiz için değerli destekçimizdir.

Polise ve diğer emekçilere zarar veren ve yoksulları her gün daha da yoksullaştıran halk karşıtı politikanın sonuçlarına karşı halkla birlikte mücadelemizi örgütlememizde bizi destekliyor.”

Lenin’in işçi sınıfını, polislerin “haklı” taleplerini savunarak örgütlemesini hayal bile edemiyoruz. Onların “mücadelesini” desteklemek, işçi hareketini daha etkili bir biçimde bastırmaları için daha çok maaş ve silahı desteklemektir. KKE, polislerin işçi hareketinin bir parçası olduğu ve kapitalizme karşı birlikte mücadele edilmeli yalanıyla halkı yanıltıyor. Ordu ve mahkemelerle birlikte devletin çekirdeğini oluşturan polisi, proletaryanın burjuvazi tarafından baskı altına alınmasının aracı olarak değil, “halk karşıtı politikaya” karşı emekçilerin çıkarları için kullanılacak bir güç olarak sunuyorlar. Bu, sınıf iş birliğinin tam tanımıdır! **“Bizim sloganımız: Burjuvaziye yenmek, onları mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak için proletaryayı silahlandırmak olmalıdır!”** (Lenin, Proleter Devrimin Askeri Programı, Eylül 1916 [bizim vurgumuz]).

Marksistler için reformların polisle birlik içinde kazanılamayacağı açıktır. **Polisler, güvenlik güçleri ve gardiyanlar sendikalarından, işçi hareketinden ve KKE’den çıksın!** “Asıl Meseleyi Unuttular” (Mayıs, 1917) makalesinde Lenin’in dediği gibi:

“Halktan kopuk, yoksullara karşı şiddet uygulamak üzere eğitilmiş profesyonel bir kast oluşturan, daha yüksek maaş alan ve yetkili birlikte gelen ayrıcalıklara (‘bahşişler’ bir yana) sahip olan polis, burjuvazinin iktidarda olduğu her yerde, her cumhuriyette, ne kadar demokratik olursa olsun, her zaman burjuvazinin şaşmaz silahı, desteği ve koruyucusu olmaya devam eder. Emekçi kitleler lehine hiçbir önemli radikal reform polis aracılığıyla uygulanamaz. Bu objektif olarak imkansız.”

KKE aynı zamanda Patra’da devleti yürütmekte! Ve bunu yapılabilecek tek şekilde yapıyor: devletin baskıcı aygıtlarını yerel düzeyde uygulayıp işçilere karşı kullanarak. Syriza, ND ve diğer valiler gibi, KKE valisi de belediye polisini örgütüyor, belediye çalışanlarını işe alıyor ve işten çıkarıyor, kapitalist yatırımcıların emriyle kentsel planlamayı tasarlıyorlar vs. Aynı zamanda dayatılan kapanmaları, binlerce insanı baskı altına alıp eve hapsedtiklerini, uzaktan çalışmayı yürürlüğe koyduğunu, kadınlara evde ek iş yükü yüklediklerini vs. unutmamalı. Patra KKE valisi Peletidis, “komünist” bir vali altında devletin reforme edilebileceği ve işçilerin yararına hareket edebileceği yanılsamasını besleyerek burjuva partilerin valilerinden daha da zararlı bir rol oynuyor. Sadece her şey olduğu gibi kalmakla kalmayacak -özel mülkiyet, burjuva demokrasisi ve bunlara eşlik eden sefalet ve hayat pahalılığı- ama kapitalist devleti yerel düzeyde bile yönetmek tüm bunları savunmak demektir.

Peletidis 9 Kasım greviyle ilgili “Halkla birlikte, geleceğimizi feda etmeyeceğiz; birlikte savaşaacağız, mücadele edeceğiz, onları devireceğiz” dedi (“9 Kasım grevinde yükselişin kararlayıcı mesajı”, 902.gr, 18 Ekim 2022). KKE’nin kendisi kapitalist devletin bir parçasını oluşturuyorken bu nasıl gerçekleşecek? KKE’nin ayakları iki tekenenin içinde. Bir yandan işçileri örgütlerken diğer yandan Patra’yı yönetiyor, merkezi gücün kirli işini yapıyor. KKE’nin Patra’yı yönetiyor oluşu, **pratikte** “halkın iktidarı” programının kanıtıdır. Rosa Luxemburg’un dediği gibi:

“Bir burjuva hükümetin karakterini üyelerinin kişisel karakterleri değil burjuva toplumda oynadığı organik işlevi belirler... Bir sosyalistin hükümete girmesiyle ve sınıf egemenliğinin varlığını sürdürmesiyle, burjuva hükümeti kendisini sosyalist bir hükümete dönüştürmez, ama bir sosyalist kendisini bir burjuva bakana dönüştürür...”

Parlamentolarda veya belediye meclislerinde burjuva hükümetle mücadele ederek yararlı reformlar elde ederiz, bakanlık koltuğunda oturduğumuzda ise aynı reformlara burjuva devleti destekleyerek ulaşırız. Bir sosyalistin burjuva hükümete girmesi, düşünlüğü gibi sosyalistlerin burjuva devleti kısmen fethi değil, burjuva devletin sosyalist partiyi kısmen fethetmesi anlamına gelir.”

— “Dreyfus Meselesi ve Milerand Vakası” (1899)

KKE bize Peletidis’in Patra’daki tüm emekçiler ve yoksullar için önlemler aldığı yanıtını verebilir. İşçilerin hayatlarını iyileştirecek her şeyi desteklese de bu “sosyal politika” bağlamı içinde kalıyor: kapitalist sistemi sorgulamakla kalmayıp, aksine daha insancıl bir kapitalizme sahip olabileceğimiz fikrini güçlendiriyor. Lenin “eğer burjuvazi ‘belediye sosyalizmine’ izin verip tolere ediyorsa sebebi bu sosyalizmin kendi iktidarının **temellerine**...servetinin **önemli** kaynaklarına dokunmaması” ve “burjuvazinin bir sınıf olarak egemenlikte olduğu sürece hiçbir müdahaleye izin vermeyeceklerini unuttular... egemenliklerinin **temellerini** hedef alan müdahale” diyerek “belediye sosyalizminin” küçük burjuva oportünizmini kınadı (“Birinci Rus Devriminde Sosyal-Demokrasinin Tarımsal Programı, 1905-1907”, Aralık 1907). Emekçiler, KKE’nin devletin reforme edilebileceği aldatmacasına karşı, mevcut devlet aygıtlarının ele geçirip kendi çıkarları doğrultusunda kullanamayacağını bilincinde olmalıdır. Kapitalist devleti yerle bir etmek ve yerine proletaryanın diktatörlüğünü getirmek zaruridir. Reform ile devrim arasındaki temel ayrım çizgisi budur.

KKE’nin reformist programı, genel grevlerin neden geçit törenleri şeklinde yapıldığının merkezinde yer almaktadır. Buradan çıkarılan ders, reformlar için mücadelenin bile devrimci bir liderlik altında bir işçi hükümeti hedefiyle devrimci bir programın parçası olması gerektiğidir.

Aşağıdakiler için mücadele edecek **gerçek** bir genel greve ihtiyacımız var:

- **Kilise mülklerinin ve egemen sınıfın lüks konutlarının kamulaştırılması yoluyla herkes için uygun evler! Banklar tarafından çalınan evleri geri al!**
- **Var olan işlerin maaş kaybı olmadan tüm eller arasında paylaştırılması! Herkes için hayat pahalılığına göre belirlenmiş uygun ücretler ve emekli maaşları!**
- **Ekonominin stratejik kollarının tazminatsız kamulaştırılması: limanlar, tersaneler, demir yolu, ulaşım denizcilik endüstrisi ve elektrik tedarikçisi DEI!**
- **Yunan, Türk, Alman ve diğer işçilerin AB/NATO emperyalistlerine karşı ortak mücadelesi!**
- **Daha fazla iş yaratmak için ülkenin sanayileştirilmesi!**
- **Herkes için ücretsiz ve kaliteli bir sağlık sistemi için!**
- **Gıda dağıtımı ve fiyatların işçiler tarafından kontrolü için!**
- **Borçlar iptal edilsin! Kahrolsun AB ve avro!**
- **Sosyalist devrim yoluyla Yunanistan’ın ulusal kurtuluşu için!**

Lenin ve Troçki’nin gurur duyacağı bir partiyi dövmek için bizimle birlikte mücadele edin. ■

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ
ORGANO ΤΗΣ ΤΡΟΤΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
Τεύχος 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022 0,50 €

Ο Bolsevikos

No. 7

Aralık 2022
(28 sayfa)

Arκετά με τις Ηττες!

Οι Εργάτες Χρειάζονται ένα Πρόγραμμα Νίκης!

Yunanistan Troçkist Grubu Yayını
€0,50 / \$0,50 • Abonelik: 4 nüsha, €2 / \$3

Internet üzerinden okumak için: icl-fi.org/greek
@toe_icl

Sipariş için: 11. sayfadaki Uluslararası adreslere bakınız

Kahrolsun Kapanmalar!

İşçi Sınıfı Kendini Savunmak Zorunda

Aşağıdaki açıklama Enternasyonal Komünist Liga'nın Enternasyonal Yürütme Komitesi (Dördüncü Enternasyonal) tarafından 19 Nisan 2021 tarihinde yayınlanmıştır. Ağustos 2021'de Spartakist broşürü olarak Türkçe'ye çevrilmiştir.

Sefil sağlık hizmetleri, yıkık dökük barınma, kâr için üretim, emperyalist tahakküm: kapitalist sınıf hükümünün doğası, Covid-19 salgını başladığından beri dünyayı altüst eden ekonomik ve sağlık krizini körükliyor. Parazit burjuvaziler nüfusun tamamını aşılana kadar zorla evlerine kapatarak salgına çıkarlarına en iyi hizmet eden araçlarla cevap verdiler.

Burjuvazinin kapanmaları **gerici** bir kamusal sağlık önleimidir. İşçiler bunlara karşı durmalıdır! Kapanmalar hastalığın bulaşımını geçici olarak yavaşlatıyor olabilir ancak işçi sınıfının mücadele yeteneğini **zayıflatmaktadır**. Bütün endüstri ve hizmet sektörlerini kapatarak ekonomik bir krize sebep olmaktadır ve kitleleri işsizliğe sürmektedirler. Okulların ve çocuk bakımı merkezlerinin kapatılması ailenin baskıcı yükünü artırdı. Devlet baskısı şiddetle artarken demokratik ve işçi sınıfı haklarının içi boşaltıldı. Toplantılar, eylemler, seyahat, grevler, sendikal örgütlenme: bunların hepsi ya sınırlandırıldı ya da tümünden yasaklandı. Kapanmalar, işçilerin gerçekten sağlıklarını korumalarının ve krizin sosyal kökeniyle mücadele etmelerinin tek yolu olan işçi sınıfı mücadelesini engellemeyi amaçlar.

“Ortak fedakârlık” çağrısıyla kapitalistler işçi sınıfına karşı bir blitzkrieg (yıldırım harbi) başlattılar. Sendikaların tahribi, toplu işten çıkarmalar, maaş kesintileri ve iş hızlandırmalar “yeni normal” haline geldi. Ölümçül bir virüs ve kapitalist hücumun birleşik tehdidiyle karşı karşıya kalan işçi sınıfı silahsızlandırılmış bir halde. Dünya çapında, sendikaların ve işçi partilerinin kapitalist yanlısı liderleri bu saldırılarda egemen sınıfla sadakatle iş birliği yaptı. Ulusal birlik ve virüsle mücadele adına işçi sınıfına ihanet etmekte.

Britanya ve Avusturalya işçi partilerinden Alman Sosyal

Demokrat Parti ve Die Linke (Sol Parti)'ye, Fransız Sosyalist ve Komünist partilerden Güney Afrika Komünist Partisi'ne, işçi hareketinin ihanetçi liderleri kapanmaların yerel ve ulusal düzeylerde yaptırımında, ve işçilerin ve ezilenlerin boğazına dayatılmasında kilit bir rol oynamaktalar. Amerikalı AFL-CIO'dan Meksikalı ve İtalyan sendikalara ve Japon Rengo, Zenroren ve Zenrokyo federasyonlarına, sendika liderleri üyelerine burjuvazilerin önlemlerini destekleme çağrısı yapıyor: evde kal ve geber!

İşçi sınıfının sağlığını ve geçimini acil bir şekilde savunma ihtiyacı, işçi hareketine yeni bir önderlik oluşturma görevini doğrudan öne çıkarıyor. Sendikalar endüstrileri kapatan kapitalist devlete **karşı** ve güvenli çalışma koşulları **için** mücadele etmeli. Çürümüş sağlık hizmeti ve konut altyapısı **derhal** yeniden inşa edilip genişletilmeli. İşçilere yeterli yaşam koşullarının sağlanması için kapitalistlerin en iyi gayrimenkullerinin kamulaştırılmasıyla birlikte geniş çaplı kamusal programların hayata geçirilmesi bir zorunluluktur.

Her adım başı, işçilerin ve ezilenlerin temel çıkarları, kapitalist sınıf hükümünün köşe taşlarıyla çakışmaktadır.

İçinde bulunduğumuz kriz, kadınların aile prangasından kurtuluşunun, ırkçı baskıların bitişinin ve emperyalist sömürden kurtuluşun bir ihtiyaç olduğunun keskin bir şekilde altını çiziyor. İşçi devrimleri ve uluslararası sosyalist planlı bir ekonominin kurulması insanlığın ileriye gidebilmesi için tek yoldur.

İşçi hareketinin yerleşmiş liderlerinin ve onların sözde-Marksist uşaklarının mutlak iflası karşısında, sınıf-bilinçli proleterlerin önündeki hayati soru, Troçkizm'in – hakiki Marksizm-Leninizm – devrimci programını temel alan yeni bir liderliğin gerekliliğidir. Enternasyonal Komünist Liga (Dördüncü Enternasyonalist), proletaryaya devrimci bilinç getirmenin ve işçi gücünü elde etmenin esas aracı olan bir enternasyonal Leninist öncü parti kurmak için mücadele ediyor. **Sosyalist**

**İşçi hareketinin ihanetçilerinden ayrılın –
Dördüncü Enternasyonal'i yeniden kurun!**

devrimin dünya partisi olan Dördüncü Enternasyonal'i yeniden kurun!

Kahrolsun Sınıf İşbirlikçiliği ve Ulusal Birlik!

EKL'nin geçen yılı görüşü kapanmaların gerekli olduğunu kabul etmekte. Biz bu görüşü artık tanımıyoruz. Bu görüş, hayat kurtardığı için kapanmaların tüm sınıflar tarafından desteklenmesi gerektiğini savunan "ulusal birlik" çağrısına teslim olmaktı.

İşçi hareketlerinin başındakiler, bu sözde evrensel dava için proletaryanın çıkarlarını kasıtlı bir şekilde feda ettiler. Genel olarak kamusal sağlık gibi salgınla mücadele de sınıf antagonyizmlerinden muaf değildir. Kapitalistler "hayatları kurtarmak" endişesinin altında kendi sınıf çıkarlarının peşinde koşmaktalar. Burjuvazinin kamusal sağlığa yönelik ilgisi, kendi sağlığını korurken en az masrafla işgücünü hayatta tutarak sömürü düzenini devam ettirmektedir. Bu gerici amacın tersine, proletaryanın çıkarları herkes için en iyi yaşam koşulları ve sağlık hizmetlerinin yaratılmasıdır. Salgın olsun ya da olmasın, bu taban tabana zıt sınıf çıkarlarının uzlaştırılması mümkün değildir. İşçi sınıfı kendi sağlığını ve güvenliğini, sadece burjuvaziye **karşı** bağımsız bir seferberlik yoluyla koruyabilir.

Burjuvazi işçilere, çıkarları doğrultusunda mücadele etmelerinin hastalığı yaydığı, sendika toplantı ve eylemlerinin kamusal sağlığı tehdit ettiği, sağlık emekçilerinin daha iyi iş koşulları için mücadele etmelerinin insanları öldürdüğü ve okullarla kreşlerin çocukları korumak için kapalı tutulmaları gerektiği gibi fikirlerle şantaj yapmakta. Bunlar büyük bir yalan! İçinde bulunduğumuz felaketin sosyal sebepleriyle mücadelenin başlangıç noktası kapanmalara karşı koymaktır. Sendika toplantıları, işçilerin öz savunması için **zaruridir**. Daha iyi bir sağlık sistemine giden yol, sağlık işçilerinin **mücadelesinden** geçer. Okul ve kreşlerin kapanmasına direnmek daha iyi okul ve kreşlerin **önkoşuludur** ve kadınların özgürlük mücadelesini ilerletmektedir.

Kapitalizmin Can Çekişmesi ve Dördüncü Enternasyonal'in Görevleri (1938) adlı eserinde, Bolşevik lider Lev Troçki ısrarla şunu belirtti:

"Sömürü üzerine kurulmuş bir toplumda en üstün ahlak sosyal devriminkidir. İşçilerin sınıf bilincini, kendi güçlerine güvenlerini ve mücadelede özveriye hazırlıklarını arttıran her yöntem ve her araç geçerlidir. Reddedilmesi gereken yöntemler ise, ezilenlere kendilerini ezenler karşısında korku ve uysallık aşılardanlardır."

Burjuvazi her zaman "yaşam kurtarmak" gibi yüce ahlaki zorunluluklar kullanarak suçlarını haklı gösterir. Alman ve Fransız emperyalistler Avrupa Birliği'ni "barış" ve "sosyal gelişim" adı altında, Avrupa genelinde proletaryayı yağmalamak için kullanıyor. Amerikan emperyalistler ve onların NATO müttefikleri Libya, Irak, Afganistan ve daha birçok ülkeyi "demokrasi" ve "özgürlük" adına mahvetti. Somali'yi 1992'de "açlıktan ölenleri beslemek" için işgal etti. Burjuvazinin "yaşam kurtarmak" diye feryat etmesi **her zaman** egemen sınıflara teslimiyet ve kendi çıkarları için ulusal birlik adına seferberlik anlamına gelir.

İş Güvenliğinin Sendikal Kontrolü İçin!

Kapitalist devlet -merkezinde polis, cezaevleri, ordu ve mahkemelerle oluşturulan-, sömürücü sınıfın hüküm ve kârlarının devamını sağlamak için kullanılan bir organize şiddet aygıtıdır. Marksistler devlet tarafından işçi sınıfına fayda sağlayacak zorunlu aşılama gibi belirli kamusal sağlık önlemlerini destekler ancak sağlık ve güvenlik için devlete bel bağlamak intihar anlamına gelir.

Yunanistan Komünist Partisi'nin Stalinistleri, Marksizm'in bu abecesini çarpıtmakta ustadırlar. Sendikalarda öne sürdükleri ana taleplerinden biri:

"Virüsün yayılmasını engellemek için devlet kurumlarının sorumluluğu altında, Pire limanında, Cosco'da [nakliyat şirketi], gemilerde, gemi yapım ve tamir alanlarında, fabrikalarda ve

binlerce işçinin çalıştığı endüstriyel alanlarda organize temizlik kontrolleri."

—*Rizospastis* (1 Nisan)

Bunun anlamı, işçi sınıfını kapitalist devlete bağlamak ve devletin sağlık kurumlarının hayırseverliği hakkında yanılsamalar yaymaktır. İşçiler, **iş güvenliğinin sendikal kontrolü** için mücadele etmelidir. Hangi koşulların çalışmak için güvenli olduğunu, kapitalist devlet **değil** sendikalar kararlaştırmalıdır.

Sendikalar, işçi sınıfının temel savunma örgütleridir. Sendikaların amacı işçilerin evde kalması için mücadele etmek değil, çalışan işçileri savunmaktır. Bunun aksine, birçok ülkedeki öğretmen sendikası liderleri hükümetlerinin öğretmen ve öğrencileri "korumak" için okulları kapalı tutması için mücadele etmekte. Bu, güvenli okullar için mücadele etmeyi korkakça reddetmektedir. Sendika bürokratlarının "evde kal ve bekle" politikalarına karşı, bir sınıf mücadelesi liderliği inşa edilmelidir. Bu liderlik daha iyi okullar ve güvenli çalışma alanları için kapanmalara karşı, üyelerini ve işçi hareketini örgütlemeye dayanır.

Proletaryayı birleştirip güçlendirmede sendikal örgütlenme çabaları acil bir önem taşır. Geçici ve taşeron işçiler, tam sendikal maaşlar ve sigorta içerecek şekilde sendikalara kazanılmalıdır. Çalışanların çok az sosyal güce sahip olduğu alanlardaki – perakende satış, restoran, bar ve teslimat servisi – işçileri sendikalaştırmak, onları örgütlü işçi sınıfının koruması altına alır.

Ekonomiyi Yeniden Açın! İşsizlikle Mücadele Edin!

İşçi hareketinin ihanetçilerinin kuyruğunda, sözde Troçkistler burjuvazinin ayağına kapanmaktalar. Lutte Ouvrière (Sınıf Mücadelesi), International Marxist Tendency (IMT), World Socialist Web Site, Internationalist Group, Trotskyist Fraction—Dördüncü Enternasyonal ve benzerleri: hepsi kapanmaları destekleyerek proletaryaya ihanet etmekte.

Örneğin IMT'nin talebi şudur: "Tüm zaruri olmayan üretim acilen durdurulmalıdır. İşçiler gerekli olduğu süre boyunca tam maaş verilerek evlerine gönderilmelidir." (marxist.com, 20 Mart 2020). Bu tamamıyla gerici bir çağrıdır ve getireceği tek sonuç daha çok işçinin işten çıkarılmasıdır! IMT, birçok işçi sınıfı katmanını işten çıkartıp sosyal yardım kurumlarının kucakına atmak istemektedir.

İşçi sınıfı sosyal gücünü, üretimde sahip olduğu rolden alır. İşçi hareketi işten çıkarmalara ve ücretsiz izine **karşı** sendikaların yönettiği işe alım ve eğitim süreçleriyle kazanç kaybı olmaksızın işi bütün işçiler arasında paylaştırıp daha kısa çalışma haftası için mücadele etmelidir. İçinde bulunduğumuz kriz **arttırılmış** üretim ve hizmete gereksinim duymakta: daha fazla ve daha iyi sağlık hizmeti; kitlesel kamusal konut inşası; geniş ve havalandırılmış okul ve kreşler; daha iyi toplu ulaşım. Ekonomiyi açmak ve genişletmek işçilerin ihtiyaçlarını karşılamak ve işsizlikle, yoksullaştırmayla mücadele etmek için gereklidir.

Ücretsiz, Kaliteli Sağlık Hizmeti İçin!

Kâr amaçlı üretim sistemi yeterli bir sağlık hizmeti sağlayamaz. Özel ve dini hastaneler ve ilaç şirketleri tazminatsız bir şekilde kamulaştırılmalıdır! Sağlık ve hastane işçilerinin sendikalar tarafından organize edilen kitlesel eğitimi ve işe alımı için! Aşıların ve ilaçların dünya çapında kitlesel üretimi için patentler kaldırılmalıdır!

Sağlık sistemlerinin çökmekte olan enkazları karşısında, bin bir çeşit reformcu sağlık hizmetinin millileştirilmesi çağrısı yapmakta. Örneğin, Troçkist Fraksiyon'un ABD ayağı olan Left Voice "sağlıkla ilgili tüm endüstrilerin işçi kontrolü altında millileştirilmesi" çağrısını yaptı (*Left Voice*, 13 Nisan 2020). Sosyal demokratların kulağa solcu gibi gelen retoriklerine kanmayın. Left Voice'in **daha sert** kapanmalar talebi pro-

letaryanın vereceği bir kitlesel hareketi daha da kısıtlar ve daha iyi bir sağlık hizmeti için verilecek mücadeleyi imkânsız kılar.

Left Voice'in işçi kontrolü modeli şöyle: "Arjantin'deki işçiler bunun nasıl yapılacağını bize gösteriyor. Ülke çapındaki patronuz ve işçi kontrolü altındaki fabrikalar, açgözlülüğe değil ihtiyaca dayalı üretim yapmaya başlıyorlar." Left Voice'in bahsettiği şey, kapitalist Arjantin'deki birkaç iflas etmiş ve marjinal fabrikanın devralınması. Bu neyin gerekli olduğuna dair bir model **değildir**. Left Voice'in yaklaşımı, kapitalizm çerçevesi içinde millileştirilmiş sağlık sistemlerinin işçiler tarafından yürütülmesidir, bu bir kurumsallaşmış sınıfsal işbirlikçiliği örneğidir. Sağlık hizmetlerini rantçıların elinden kurtarmanın tek yolu burjuva devletin tamamen süpürüp atılması, yerine proletaryanın diktatörlüğünün getirilmesi ve kapitalist sınıfın kamulaştırılmasıdır.

İşçi Sınıfı Tüm Ezilenleri Savunmalı!

Orta sınıfın en alt katmanları harap ediliyor. İşçi hareketi liderlerinin ve tüm reformcu solun kapanmalara sunduğu fahiş destek aşırı sağa alan açmakta, fesat gericiyle ve açık beyan faşistlere mahvolmuş küçük burjuvazinin önderleri ve demokratik hakların savunucuları gibi davranma fırsatı vermekte. Devrimci bir parti tüm ezilenleri savunmak için işçi sınıfını örgütler ve onları burjuvaziye karşı mücadelede işçilerin safına kazanmak için harekete geçirir.

Ev sahipleriyle bankalar, Asya, Latin Amerika ve Afrika'da milyonlarca yoksul köylünün kanını emerken sokakta ticaret yapanlar kapanmalar yüzünden aç kalmakta. Küçük dükkân, bar ve restoranlarla birlikte öğrenciler de her yerde borç yükünün altında ezilmekteler. **Tüm borçlarını iptal edin!**

Milyonlarca beyaz-yakalı emekçi evlerinden çalışmak zorunda bırakıldı. "Uzaktan" çalışma işten çıkarmalarla ücretsiz fazla mesaiyi körüklemekte, iş gücünü atomize etmekte ve sendika-karşıtı saldırıları kolaylaştırmakta ve sendika örgütlenme çabalarını imkansızlaştırmakta. Grevler Zoom'da değil grev hattında kazanılır. Adını hak eden herhangi bir sendika, "uzaktan" çalışmaya karşı çıkmalıdır.

Göçmenler işçi sınıfının kilit bir kesimini oluşturmakta ve orantısız olarak ağır hasar almış hizmet sektöründe sefil maaşlarla yer almaktalar. İşçi sınıfı, saflarını birleştirmek için **tüm göçmenlere tam vatandaşlık hakkı için** savaşmalıdır!

Ailenin İşlevlerini Sosyalleştirin!

Burjuvazi tüm gücüyle tarihin çarkını geri döndürmeye çalışıyor. Kapanmalar çocuk bakımı, eğitim ve yaşlı bakımını tamamen ailelere, çoğunlukla da kadınların omuzuna yüklüyor. Kadınlar eve geri dönmeye zorlanarak erkeklere kıyasla daha çok iş kaybına uğruyor ve aile içi şiddetteki keskin bir artışın mağdurları. Çocuklar ve gençler, ebeveynleriyle kilitlenmiş durumdadır. Yaşlılar berbat bakım evlerinde ölüme terk ediliyor.

Kapanmalar gösterdiği bir şey varsa, ev işlerini aile içinde yeniden düzenleyen feminist programın bir çıkamaz olduğudur. Gerekli olan şey, ev işlerinin aileden alınması; ücretsiz 24-saat çocuk bakımı, kolektif mutfaklar ve çamaşırhaneler, ve kaliteli huzur evleri.

Kapanmalar kapitalizmin köşe taşlarını – devlet, organize din ve aile –güçlendirdi. Kadınların kurtuluşunun tek yolu, ailenin yerine sosyalleştirilmiş çocuk bakımı ve ev işini getirmeyi içeren küresel bir sosyalist dönüşümdür. **Sosyalist devrim aracılığıyla kadınların kurtuluşu için!**

Kahrolsun Emperyalizm!

Birkaç büyük gücün dünyayı bölmek için yarıştığı ve milyarları sömürdüğü küresel emperyalist sistem, içinde bulunduğumuz küresel krizin yegâne kaynağıdır. Pandemi, koordineli enternasyonal bir cevap için ağlamakta. Bu, emperyalistler arası rekabete ve ulus devletlerinin çekişmesine dayalı bir sis-

temde imkânsızdır. Emperyalizm, Wall Street, Tokyo, Londra, Frankfurt ve Paris borsalarının çıkarları doğrultusunda dünyanın ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimini engelledi ve parampaça etti. Emperyalistler, içinde bulunduğumuz krizi uluslararası finans kapitaline bağımlı ülkelerin boğazını daha da sıkılamak için kullanıyorlar. **Emperyalistlerin dayattığı borçları iptal edin! Kahrolsun BM, IMF, NATO, NAFTA 2.0 ve Avrupa Birliği!**

Çin'i Savunun! Emperyalistler, 1949 Devrimi'ni devirmek ve Çin deforme işçi devletini yağmalamaya açmak için kapitalist karşı devrim çabalarını iki katına çıkartmaktalar. Stalinist bürokrasiyi devirmek için işçilerin politik devrimi!

Yeni Ekim Devrimleri için!

Güney Kore, İsveç, Avustralya? Burjuva basın hangi ülkenin kitlesel ölümlerle kitlesel baskıyı en iyi şekilde dengelediğinin edebi tartışmalarıyla dolu. Biz Marksistlerin tamamen farklı bir modeli var: 1917 Bolşevik Devrimi. İşçi sınıfı, Lenin ve Troçki'nin Bolşevikler liderliğinde kapitalist sömürü zincirini kırarak insanlığın gelişimi için dev bir adım attılar. Dünya savaşında harap olmuş bir coğrafyada zorlu bir iç savaşla ve emperyalist istila altında temel atılmış olmasına rağmen, Sovyet işçi devletinin kamusal sağlık sistemi en büyük başarılarından biridir. Bunun yaratılışının lideri olan Nikolay Semaşko 1919'da şu satırları yazdı:

"Kentlerdeki yoksulları küflü zindanlardan sağlam evlerin geniş odalarını taşımak, sosyal hastalıkla gerçekten savaşmak, işçiler için normal çalışma koşulları yaratmak—eğer özel mülkü kutsal ve dokunulmaz sayarsak tüm bunları yapmamız imkânsız olur. Eski sağlık sistemi, bu geçilmez bir bariyermiş gibi tereddüt etti; Sovyet gücü—Komünist gücü—bu bariyeri yerle bir etti."

—“The Tasks of Public Health in Soviet Russia” (Sovyet Rusya'da Kamusal Sağlık Görevleri), William G. Rosenberg, ed., *Bolshevik Visions: First Phase of the Cultural Revolution in Soviet Russia* (Bolşevik Vizyonlar: Sovyet Rusya'daki Kültürel Devrim'in İlk Safhası) (Ann Arbor: University of Michigan Press, 1990) ■

SPARTAKİST
HERAUSGEGEBEN VON DER SPARTAKIST-ARBEITERPARTEI DEUTSCHLANDS
EK 4 NISAN 2022 0,20 €

Enternasyonal Komünist Liga'nın EYK Genel Kurulu:
Avrupa Birliği'ne Merkezci Teslimiyete Karşı Mücadele

**Kahrolsun AB!
Kahrolsun NATO!**

Asya'daki makale, Spartakist, İngilizce sayı no. 66, Bahar 2020 başından Türkçeye çevrilmiştir.

Enternasyonal Komünist Liga (Dördüncü Enternasyonalist), Enternasyonal Yürütme Komitesi (EYK) genel kurulu toplantısının 2019 yılında Almanya'da gerçekleştiği. EKL'nin konferansları arası dönemlerde en yüksek karar gücüne sahip olan EYK'nin toplantılarını düzenleyen açından önemli bir zaman diliminde Merkezi kurulumuz ve uzun zamandır parti liderimiz olan ve devrimci programlarımızı devrimci enternasyonalistlerle kritik bir rol oynayan Jim Robertson'ın Nisan 2019'daki ölümü süreklilik sorusunu aydınlatırdı. Bu toplantı aynı zamanda 2017'de EKL'nin Yürütme Enternasyonal Konferansı'na seçilen liderlerin ilk toplantısıydı. Bu konferans, ulusal sorunu Leninist bir çerçeveye yerleştirmek ve Büyük Güç çekişmelerini yapılan ortaklıkların dışındaki amaçları yitirdiğimiz zorlu mücadelelerin sonucunda "Der Kampf für Leninismus über die nationale Frage" (Ulusal Sorun Üzerinde: Leninist Mücadele için, Spartakist) (Almanca baskı No. 31, Sonbahar 2017) Genel kurul ve EYK'nin oybirliğiyle benimsediği bildiri, "Leninizm Bayrağıyla İlerle!", bu mücadelelerin devamıdır.

Genel kurulun temel amaçlarından biri, 1970'lerde Avrupa Birliği'ne (AB) karşı oluşturduğumuz keskin programatik mücadeleleri yeniden yapılandırmaktır. Devrimci olan bir işçi devleti olan Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırarak 1991-92 karşı-devrim sürecinde işçilerin yaşadığımız dışsallaşmayı bir parçası olarak, EKL, Alman ve diğer AB'de de olsa Fransız emperyalizminin domine ettiği eşitsiz kapitalist devletler konusuna olan AB'ye dayanılmaz teslim olmuştur. Enternasyonal Sekreteryası (E.S.) üyesi yoldaş Jay'in genel kurulda belirttiği gibi:

"AB'ye yeni mahkemelerimiz, 'ülke kale Avrupa' üzerine gözetim liberal ofisleri döşüyor ve emperyalistlerin işçi sınıfı baskıyı

göçmenleri savunması gereğini imkân buluyor. Avrupa Birleşik Sosyal Devletleri tabiri, sanki AB'nin bir uzantısıymış gibi kabul eder ödede. Ve ekonomisi kırık 2000'ler Avrupa'yı vurduğunda, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin bağımlı ülkelere borçlarını yazmasını emrettiği yazıyorlar.

Genelde birküçümüzün bir kaç yıl, AB'ye yönelik mücadelelerini güçlü bir şekilde ortaya koyma mücadelesi sorusuna sahne oldu. Genel kurul bildirisinin aşağıdaki yayınlanmasından önce, EKL'nin sosyal mücadelesinin yoğunluğu ve proletaryanın performanslarının artmasıyla bu döneme karşılaşıldığı büyük zorluklarla başa çıkabilecek yeni bir enternasyonal liderlik kolektifinin sağlanabileceğiydi. Genel kurul bildirisinin belirttiği gibi, "Yoldaş Robertson yokken, devrimci devamlılığımızı koruma kapasitemizi büyük ölçüde EYK'nin yürütme kolektifine E.S.'nin mümkün olan en keskin programatik rehberliği sunma kapasitesine dayandırmaktaydık. Görevimiz Lenin'in yaptığını yapmak kutsal katan, dıştan devrimci Bolşeviklerden oluşan bir parti kurmaktır."

E.S. 2017'den beri, bazı üyelerinin uluslararası merkezde ikamet etmediği ölçüde bir kompozisyondaydı. Coğrafi yayılım zorlukları getirir. Aynı zamanda, bu kompozisyon hayati bir önem taşıyor çünkü her yoldaş daha mesafeli bir görüşe sahip ve hem Enternasyonalist hem de diğer yoldaşların ulusal bölümlerinde programatik araçları bir rol oynamaktadır. Bu aynı zamanda, merkezimizin dünyadaki en güçlü emperyalist ülke olan ABD'de yer almamasından kaynaklanan baskıya karşı-devrimci talebi göstermektedir.

Üyelerimizin çoğunun emperyalist ülkelerde yoğunlaşması olan EKL üzerinde deforme edici bir baskı olmaktadır. EKL'nin Amerikan seksiyonunun baskın eğilimi ve ABD'de Trump baskısı, sorunsuz olarak Demokrasist Parti yanlısı "sağlam mücadele" kitimi baskı için zorluk teşkil etmeye devam

Leninizm'in Bayrağıyla İlerle!

EK 4, Nisan 2022
0,20 € (8 sayfa)

icl-fi.org/turkish/turk-eu.html

Türk dilinde mevcut diğer yayınlar için: icl-fi.org/turkish

@spartakist_IKL

Ukrayna...

12. sayfanın devamı

emperyalist güçlerine köleliğini ilerletmek için savaşıyor. Ukrayna'nın olası zaferi aynı zamanda ülkedeki Rus azınlığın üzerindeki baskıyı arttırır. Diğer tarafta, Rusya'nın Ukrayna'yı işgali sadece oradaki emperyalist postalı Rus kırbaçıyla değiştirmeyi amaçlıyor. Donetsk ve Luhansk'taki meşru özerklik mücadelesi artık Rusya'nın daha geniş gerici savaş planlarına bağlanıyor. Ukrayna ve Rusya'da gerçekleşecek devrim ulusal sorunu çözer, oligarkları defeder ve tüm dünyadaki işçilerin kendi sömürgecilerine karşı ayaklanmasına ilham kaynağı olur.

Şu andaki savaşa devrimci bir sonuç gerekli ve mümkündür. Rus ve Ukraynalı emekçiler 1917'de de hükümdarları tarafından piyon olarak savaş alanına sürülmekteydiler. Subaylarına ateş açarak Bolşevikler liderliğindeki isyancı işçilere katılarak bu döngüye bir son verdiler ve dünyanın en büyük devriminde ortak sömürgecilerini – kapitalistleri ve toprak sahiplerini – silip süpürdüler. **Rusya ve Ukrayna'da yeni Ekim Devrimleri için!**

Kapitalist dünya salgının tetiklediği iki yıldır süren krizle tahrip edilmiş durumda. Kapanmalar, işsizlik, iş hızlandırma, enflasyon ve çökmekte olan sağlık sistemi dünyadaki işçilerin gerçekliği. Sürmekte olan savaş sadece işçilerin yaşam standartlarının parçalanmasını ve sınıfsal karşıtlığın derinleşmesini hızlandırabilir. Devrimcilerin görevi kapitalist toplumların alt tabakalarında büyümekte olan bu saf sınırı, savaş, acı ve sömürünün tek çözümü olan enternasyonal işçi egemenliğinin kurulmasına dönüştürmektir.

Pandemi günümüzdeki işçi hareketinin şu anki liderlerinin iflasını gözler önüne serdi. İşçi sınıfı hem bir virüs hem de kapitalizmin saldırıları altındayken bu sınıf hainleri – sosyal demokratlar, Stalinistler ve işçi sendikası bürokratları – tamamiyle patronlarla saf tuttular ve daha çok kapanma ve fedakarlık talep ettiler. Şimdi bu ihanetçi liderler, özellikle emperyalist merkezlerdeki, işçileri A.B.D. ve müttefiklerinin amaçları doğrultusunda bir araya getirip NATO ve AB'ye daimi sadakat yemini ederek Rusya'nın yaptırımlarla açlığa terk edilmesini talep ediyorlar. **Bu ihanet artık yeter!** İşçiler yaptırımlara ve Ukrayna'ya askeri yardımlara karşı çıkmalı! Dışarıda emperyalist yağmalara ve içeride yaşam standartlarına yönelik saldırılara karşı mücadele etmek için işçi sınıfı şu anki liderliğiyle bağlarını koparmalıdır. Kapitalizmin mezar kazıcısı olarak küresel-tarihsel rolünü oynayabilmesi için yeni bir devrimci önderliğe ihtiyaç duymaktadır. **Dördüncü Enternasyonal'i yeniden kurun!**

Emperyalizmin “Sosyalist” Uşakları

Emperyalizme ve savaşa karşı hakiki devrimci bir muhalefet inşa etmenin önkoşulu, emperyalist efendilerine ve ulusal burjuvazilere boyun eğişlerini gizlemek için pasifist ve “anti-emperyalist” sloganlar kullanan sözde-Troçkistler, Stalinistler ve Maoistlere karşı amansız bir mücadeleden geçer. Aynen Lenin'in Birinci Dünya Savaşı sırasında uyardığı oportünistler gibi “Bunlar, açıkça sırttan sofişteçer bir tutumla, marksizmi, yaşayan devrimci özünden ayırırılar; bunlar, marksizmde, devrimci savaşım yöntemleri, bu yöntemlerin savunulması ve hazırlanması, yığınların bu yönde eğitilmesi dışında her şeyi bulurlar” (*Sosyalizm ve Savaş* [1915]). Günümüz oportünistlerinin yaymaya çalıştıkları temel aldatmalar şunlardır:

- “Ukrayna'daki savaşa hayır.” Solun her yerinde öne sürülen bu slogan pasifist bir dümendir ve insanlara savaşın devrimci mücadele dışındaki yöntemlerle adil bir şekilde yatıştırılabileceği aldatmacasını vermekte. Kapitalist soyguncular arasındaki herhangi bir ateşkes ve ya barış anlaşması savaşın kaynağını ele almayacak. Bunun gibi bir anlaşma, kaçınılmaz bir şekilde Rusya ve Ukrayna'daki işçileri hedef alacak ve bir sonraki kanlı çatışmanın zeminini hazırlayacak. Kalıcı ve demokratik bir barış isteyen herkes şu anki

kapitalist savaşı Rus ve Ukraynalı burjuvazilere karşı yürütülen bir iç savaşa dönüştürmek için mücadele etmelidir ve devrimi emperyalist ülkelere genişletmelidir.

- “Rus birlikleri Ukrayna'dan defolun” (örneğin Committee for a Workers' International tarafından öne sürülen). Bu bir NATO sloganıdır ve bu sadece Ukrayna hükümetinin zaferi anlamına gelir. A.B.D., Britanya, Fransa ve Almanya'da bu sloganı öne sürenler, Ukraynalı işçilerin özgürlüğünün aksine kendi emperyalist efendilerinin Ukrayna'yı yağmalama özgürlüğünü savunmaktalar.
- “Kahrolsun NATO!” Bu gerekli bir slogan, fakat NATO'nun ekonomik eki olan AB'ye muhalif olarak öne sürülmediğinde, militarizmi içermeyen bir emperyalizmin mümkün olduğu yanılmasını taşıyor. Zemini savaşa hazırlayan, finans kapitalinin “barışçı” ekonomik yağmasıdır. AB ve Euro bu yağmanın aracıcıları. Almanya/Fransa liderliğindeki AB'yi iyi huylu olarak sunmak ve A.B.D.'nin liderliğindeki “militarist” NATO'dan ayrı tutmak aşırı sosyal şovenizmden başka bir şey değildir. Örneğin Lutte Ouvrière NATO'yu reddederken Ukrayna'nın AB'ye alınmamasını ve “bundan kazanabileceği birkaç avantajın” kaçırılmasını şikayet ediyor (22 Şubat). Bu Fransız emperyalizmine grotesk bir teslimiyettir! Avrupa'nın işçilerine sorun: AB ekonomik boğulma ve ulusal boyun eğdirmeden başka bir şey getirmiyor.
- “Rus Emperyalizm'ine karşı” (Almanya Marksist-Leninist Partisi, MLPD, ve benzeri grupların pozisyonu). “Rus emperyalizmine” karşı dramatik bir duruş sahneleme kendi emperyalist efendilerinin suçlarını gizlemeyi amaçlar ve işçileri asıl düşmanlarının kim olduğu konusunda yanıltır. Dünya, New York, Frankfurt, Paris, Londra ve Tokyo'daki finans kapitali merkezlerinden yönetiliyor, Moskova'dan değil. Oldukça gerici olmasına rağmen, Rus yönetici sınıfı emperyalist değildir. Kendi işçi sınıfını bastıran bölgesel bir güçtür. Buna karşın, emperyalistler tüm dünyadaki işçinin kanını emerler.
- “Ukrayna'daki emperyalist savaşa hayır” (Yunanistan Komünist Partisi & Diğerleri). “Emperyalizm karşıtlığı” kaşeli pasifist bir zirvadır. Savaşı emperyalist olarak sunmak işçilerin gözünü boyamakla eş değerdir. Eğer NATO ya da başka bir emperyalist güç direkt olarak bu savaşa girerse tüm devrimcilerin yükümlülüğü askeri olarak Rusya'ya taraf tutup uluslararası kapitalist tepkinin çoğunluğunu oluşturan emperyalistlerin yenilgisidir. Bu tam olarak “Rus emperyalizmi” diye kışkırtanların reddettiği yükümlülüktür.
- “İşçiler Rusya'yla taraf olmalı mı?” soldaki bazı kesimler, Rusya emperyalistlere meydan okuduğu için savaşında desteğimizi hak ediyor inancına sahipler. Bu büyük Rus şovenizmine bir teslimiyettir. Rusya emperyalistlerle değil Ukrayna hükümetiyle savaştadır. Ukrayna ve Rusya'da emperyalizmle mücadelenin proletaryan stratejisi, Kremlin'in tasarılarını desteklemenin aksine Ukraynalı ve Rus işçilerin ortak devrimci mücadelesinden geçer. Ukrayna ulusunun Rusya'ya zaftı ulusal karşıtlığı kızdırıp bu perspektife yönelik büyük bir engel teşkil eder.

Büyük Rus şoveni Putin, Lenin'in ulusal baskıya karşı devrimci politikasını eleştirdiğinde tüm sözde-Marksistler öfkeyle ayaklandılar. Bu çok asil bir tavırdı. Ancak şu anki savaşta Lenin'i gerçekten savunmak, **“sosyalist” söylem kullanıp aslında emperyalistlerin dalkavukluğunu yapan sosyalşovenist hainleri teşhir etmek** anlamına geliyor. Bu konuda Lenin kendisini savunabilir:

“Burjuvazinin istediği şey de tam budur; riyakar, boş ve tarafsız barış söylemleriyle, savaş-zamanında işçileri devrimci mücadeleden **saptırıp**, “ilhaksız barış”, demokratik bir barış, vs., vs., umuduyla uyuşturup yatıştırılmaktır... Sosyalist bir barış programının ilk ve temel unsuru, proletarya üzerindeki burjuva etkiyi **arttıran** Kautskyist barış programının **riyakar maskesini indirilmek** olmalıdır.”

—“Barış Programı Üzerine” (1916) [Bizim çevirimiz] ■

Enternasyonel Komünist Liga (Dördüncü Enternasyonalist)

Box 7429 GPO, New York, NY 10116, ABD • spartacist@spartacist.org • icl-fi.org • @spartacisticl

Spartacist League of Australia

Spartacist ANZ Publishing Co., PO Box 967, North Melbourne Vic 3051, Avustralya • asp@exemail.com.au

Australasian
SPARTACIST

Marxist newspaper of the Spartacist League of Australia

A\$5 / 3 issues • International rate: A\$7

Spartacist League/Britain

Spartacist Publications, PO Box 42886 London N19 5WY, İngiltere • workershammer@btconnect.com
@WorkersHammer

WORKERS HAMMER

Marxist newspaper of the Spartacist League/Britain

£3 / 4 issues • Europe outside Britain and Ireland £5
Other countries £7

Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

SpAD, c/o Verlag Avantgarde, Postfach 2 35 55 10127 Berlin, Almanya • spartakist@online.de
@spartakist_IKL

SPARTAKIST

Herausgegeben von der Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

Abo (3 Ausgaben): 3€ • Auslandsabo: 6€

Ligue trotskyste de France

Le Bolchévik, BP 135-10, 75463 Paris Cedex 10, Fransa
lfp@paris@hotmail.fr • @leBolchevik_LTF

LE BOLCHEVIK

Publication de la Ligue trotskyste de France

4 numéros : 3 € • Europe : 4,50 € • Hors Europe : 6 €
Chèques à l'ordre de : Société d'édition 3L

Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας Yunanistan Troçkist Grubu

T.Θ. 8274, T.K. 10210, Αθήνα, Yunanistan
spartacist@hotmail.com • @toe_icl

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

Όργανο της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας

Συνδρομή 2 € / 4 τεύχη

Lega trotskista d'Italia

Walter Fidacaro, Ufficio Milano Cordusio, Casella postale 430 20123 Milano (MI), Italia • red_sp@tin.it

SPARTACO

Organo della Lega trotskista d'Italia

Abbonamento a 4 numeri: € 5
Europa: € 6 • Paesi extraeuropei: € 8

スパルタシスト・日本グループ Spartakist Grup Japonya

スパルタシスト
日本 115-0091東京都北区;赤羽郵便局私書箱49号
PO Box 49, Akabane Yubinkyoku
Kita-ku, Tokyo 115-0091, Japonya • sgj_icl@yahoo.co.jp

スパルタシスト

スパルタシスト・日本グループの新聞
2回分の料金: 300円 (国内) • 600円 (国際)

Grupo Espartaquista de México

Escriba sólo: Ángel Briseño, Apdo. Postal 006
Admón. Postal 13, CP 03501, Ciudad de México, Meksika
je_contacto@yahoo.com.mx

¡Por la emancipación obrera y nacional!

EL ANTIIMPERIALISTA

Publicación del Grupo Espartaquista de México

México: Méx. \$25 / 4 números
En el extranjero: US \$2 o 2 € / 4 números

Ligue trotskyste au Québec et au Canada/ Trotskyist League in Quebec and Canada

Collective Publications, C.P. 583, Succ. Place d'Armes,
Montréal QC H2Y 3H8, Kanada

RÉPUBLIQUE OUVRIÈRE

Journal en français de la Ligue trotskyste
republique.ouvriere@gmail.com

WORKERS TRIBUNE

English-language newspaper of the Trotskyist League
tl.workertribune@gmail.com

3 numéros de République ouvrière : 3 \$Cdn
prix international : 10 \$Cdn
3 issues of Workers Tribune: Cdn\$3 • International rate: Cdn\$10

Chèques à l'ordre de : Les Éditions collectives
Pay to: Collective Publications

Spartacist/South Africa

Spartacist, P.O. Box 61574, Marshalltown, Johannesburg 2107
Güney Afrika • spartacist_sa@yahoo.com

SPARTACIST SOUTH AFRICA

Marxist publication of Spartacist/South Africa

South Africa: R10 / 4 issues • International rate: R20

Spartacist League/U.S.

Box 1377 GPO, New York, NY 10116, ABD
vanguard@tiac.net • @WorkersVanguard

WORKERS VANGUARD

Organ of the Spartacist League/U.S.

US\$5 / 10 issues • International: US\$15 / 10 issues

Ukraynalı ve Rus İşçiler: Silahlarınızı Hükümdarlarınıza Doğrultun!

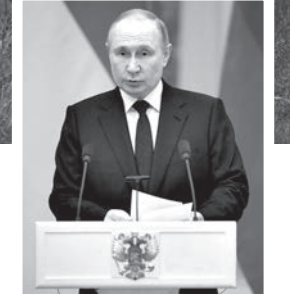

Garanich/Reuters

Donbass'da Ukraynalı birlikler, Temmuz 2022. Zelenski Haziran 2022 G7 zirvesinde video ekranında. Emperyalistlerin amaçları, Putin ülkeyi Rus botunun altına almak isterken, Ukrayna'nın emperyalistlere köleliğini ilerletmek.

Getty

Zemlianichenko/Reuters

Aşağıdaki açıklama, Spartacist Ek'i olarak 27 Şubat 2022'de İngilizce dilinde yayınlanmıştır. 22 Mart 2022'de Spartakist broşürü olarak Türkçe'ye çevrilmiştir.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, NATO ve Avrupa Birliği'nin A.B.D. öncülüğünde on yıllardır süregelen genişlemesi tarafından provoke edilmiştir. SSCB'yi yok eden kapitalistlerin tasarladığı karşı-devrimin ardından, emperyalist güçler doğruya doğru genişleyerek Rusya'nın sınırlarına ulaştılar ve yağma, etnik çatışma ve aşağılama getirdiler. Batılı emperyalist güçler şimdi de Rusya'nın "saldırgan savaşı" ve Ukrayna'nın egemenliğini ihlali karşısında öfkeleniyorlar. Ukrayna'nın ulusal hakları, dünyanın tüm işçilerini yağmalayan bu haydutların umurlarında bile değil. Onları asıl kudurtan şey, Rusya'nın Batılı emperyalistlerin seçkin hakkı olan Doğu Avrupanın yağmasına ve A.B.D.'nin bölgedeki hegemonyasına meydan okuması.

Bitmek bilmeyen kriz ve savaş döngüsü kaynağından, emperyalist merkezlerde sosyalist devrimler yöntemiyle bitirilmeli. **A.B.D.'de işçi devrimi için! Gönüllülük temelinde birleşmiş Sovyet Avrupa Birleşik Devletleri için!**

Ukrayna ve Rusya arasındaki savaşta tek bir ilerici yol var, o da iki kapitalist sınıf arasındaki bu savaşı işçilerin **iki** kapitalist sınıfı devirdiği bir iç savaşa dönüştürmek. Ukrayna ve Rusya'daki tüm asker ve işçilere sesleniyoruz: Kardeşlik! Silahlarınızı sizi sömürenlere yöneltin!

Bu savaşın temelinde Ukrayna'nın kimin etki alanı altında olacağı sorusu yatıyor ve Rus ya da Ukrayna silahlı kuvvetlerinin kazanacağı bir zafer sadece daha çok baskıya yol açar. Ukrayna hükümeti Ukrayna'nın hürriyeti için değil, ülkeyi 2014'te A.B.D. destekli darbeden beri bağlı olduğu NATO/AB

devamı 10. sayfada

Kahrolsun AB ve NATO!